

Latvijas komjaunatnei — 70

Komjaunieši un jaunieši, komjaunatnes veterāni! Sveicam jūs mūsu kopējos svētkos — Latvijas komjaunatnes 70. gadadienā!

LATVIJAS LKJS PREIĻU
RAJONA KOMITEJA

1919. gada 28. februārī Rīgā notika Latvijas komunistiskās partijas Darba Jaunatnes Savienības kongress, kas apvienoja atsevišķos jaunatnes marksistiskos pulciņus. 28. februāris kļuva par Latvijas komjaunatnes dzimšanas dienu. Šis notikums izskanēja visā Latvijā. Isā laikā Latvijas komjaunatnes organizācija palielinājās divas reizes, jo sevišķi daudz komjauniešu šūniņu izveidojās Latgalē.

1919. gadā Silajānu ciemā tika nodibināta komjauniešu šūniņa, kuru vadīja Harlampijs Bobrovs. Tā darbojās ilgus laikus. Jo 1920. gadā Harlampiju Bobrovu, kurš palika strādāt pagrīdē, arestēja un pēc spīdzināšanas nošāva.

Pārskatot komjaunatnes vēstures lappuses, redzam, ka tā uzrakstīta dažādās krāsās. Blakus gaišām, spilgtām lappusēm (Čina par padomju varu, vāronīgā piedalīšanās Liepājā Tēvijas karā, sagrautās saimniecības atjaunošana) ir arī citas...

Vēsturi nevar pārveidot, un tāpēc ir jāpieņem viss labākais, kas bija tā laika komjauniešiem un kā tik bieži pietrūkst komjaunatnei šodien, proti — enerģija, prasme ņemt iniciatīvu savās rokās, jaunatnes maksimālisms.

Visas pārmaiņas, kas notiek mūsu sabiedrībā, skārušas arī komjaunatni. Pienācis meklējumu un konkrētu darbu laiks.

Komjaunatnes rajona komitejas pēdējais plēnums parādīja, ka komjaunieši ir noskanoti risināt konkrētus uzdevumus. Nu jāpierāda tas ar darbiem.

I. DERJAGINS,
Latvijas LKJS Preiļu rajona komitejas otrais sekretārs

Par kārtējās sesijas sasaukšanu

Rajona Tautas deputātu padomes izpildkomiteja nolēmusi sasaukt rajona Tautas deputātu padomes kārtējo sesiju šī gada 22. martā. Sesija notiks Livānu pilsētas kultūras namā.

Rajona Tautas deputātu padome šajā sesijā izskatīs jautājumus, kas saistīti ar Livānu pilsētas kompleksu ekonomisko un sociālo attīstību.

TURPMĀK MŪSU LAIKRAKSTĀ

● Rubrika «Rezonanse» — laikraksta lasītāju vēstules sakarā ar E. Kārkliņa publikāciju par Marīnu Kostenecku.

● Rajona tautu konferences rezolūcija.

● Redakcija saņemusi Marīnas Kosteneckas — PSRS tautas deputātu kandidātes — programmu un viņas atbildes uz apgabala priekšvēlēšanu sapulcē izteiktajiem jautājumiem. Plānojam to publicēt sestdien.

● 312. Preiļu nacionālā teritoriālā vēlēšanu apgabala komisijas priekšsēdētāja P. Romanova raksts par vēletāju protestu izskatīšanu.

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŅI, SAVIENOJĒTIES!

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

● Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

Nr. 25 (5874)

● Otrdien, 1989. gada 28. februārī

● Maksā 3 kap.

● Sestdien, 1989. gada 25. februārī, rajona kultūras namā Preiļos notika mūsu rajonā dzīvojošo tautu konference, kurā apsprieda aktuālus starptautiskās nacionālo attiecību harmonizēšanas, ekonomiskās un sociālās attīstības, ekoloģiskās situācijas uzlabošanas, kultūras un izglītības, kā arī citus jautājumus.

Rajona tautu konference

Pamatreferātus konferencē nolasīja rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs J. Vucēns, T. Zaļkalna Valsts mākslas akadēmijas katedras vadītājs, filozofijas zinātnu doktors P. Zeile, rajona izpildkomitejas kultūras nodaļas vadītājs A. Vucēns, rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas plānu komisijas priekšsēdētāja vietnieks F. Jakimovs, republikas Dabas aizsardzības

komitejas priekšsēdētāja vietnieks G. Liepa, Bioloģijas institūta hidrobioloģijas laboratorijas vadītājs J. Urtāns un rajona sanitāri epidemioloģiskās stacijas galvenais ārsts V. Minins.

Ievadrunas konferencē teica Preiļu 1. vidusskolas skolotāja, Kultūras fonda rajona nodaļas vadītāja S. Bērziņa, Aglonas kultūras nama direktore J. Streiče, Preiļu katoļu reliģiskās apvienības dekāns A. Budže, juris-

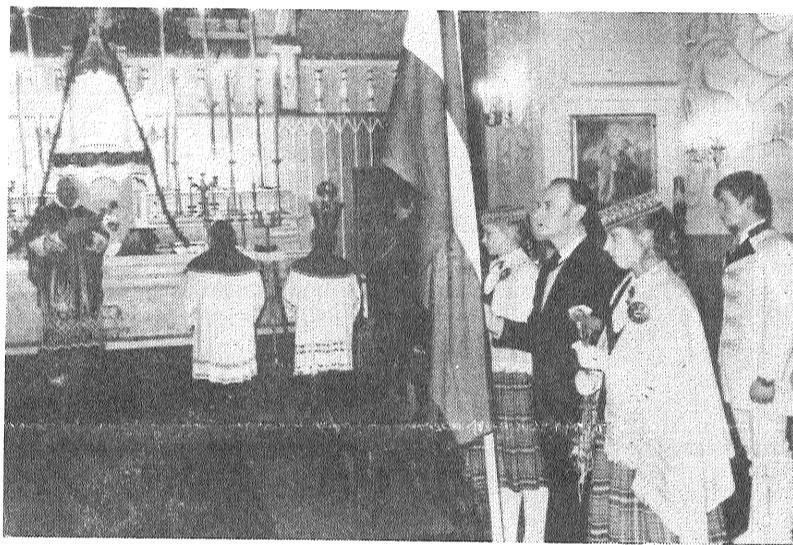
te R. Dindune un rajona izglītības nodaļas vadītājs J. Lozda. Daudzi delegāti, kā arī konferences viesi runāja debatēs.

Konference apspriestajos jautājumos pieņēma rezolūciju, kuru publicēsīm rajona laikrakstā.

Konference izteica nosodījumu runām, kuras tika teiktas 23. februārī Rīgā notikušajā mītiņā un bija vērstas pret latviešu tautu.

Lai plīvo svēts un mūžīgs!

● Preiļu baznīcā notika latviešu tautas sarkanbaltarkanā kara iesvētīšana.

PIEPILDĪJUSĀS Latvijas Tautas frontes vietējās nodaļas locekļu, daudzu jo daudzu tūkstošu pilsetnieku un rajona iedzīvotāju cerības — latviešu nacionālais sarkanbaltarkanais karogs pacelts virs Preiļu pilsētas.

Šī ceremonija notika tūkstošu cilvēku klātbūtnē pēc kara iesvētīšanas baznīcā. To iznesot laukumā, svinīgi skanēja baznīcas zvani, pēc brīža pāri pilsētai skanēja arī tautai tik tuvs, bet ilgajos stagnācijas gados apklusušās melodijas, tautas lūgšana «Dievs, svētī Latviju!».

Mēs tik daudzus gadus un tik daudz ko neesam varējuši, gribējuši, neesam saņēmuši un izdarījuši. Bet nu vairs negribam par to klusēt. Mēs gribam darīt, jo neesam vienaldzīgi pret savas Dzimtenes likteni. Mums — visiem tiem, kam Dzimtenes vārds nav šķirams no Latvijas, ir jāestājas par tās uzplaukumu. Vajadzīga tiesiska valsts, republikas ekonomiskā patstāvība, kultūras autonomija. Latviešiem jājūtas kā saimniekiem savās vēsturiskajās mājās. Jāiūt atbildība par to, kas notiek šajās mājās. Tad arī jebkura cita tauta nejutīsies apdraudēta. Par to un vēl daudz ko citu — valodu, pilsonību, migrāciju, vēlēšanām — skanēja gan uztraukums, gan uzmundrinājums mītiņa dalībnieku runās.

Agrāk likās: mūsu cilvēku vairums pazaudējuši spējas patstāvīgi domāt par sabiedriskām kategorijām. Tā audzināti viņi spēji izteikties tikai tūkstoškārt apmullātās frāzēs. «Es» viedoklis šķita izskausts neglābjami un neatgriezeniski. Bet nekā! Izrādās

spējam runāt — pamatīgi, gudri, loģiski. Lai arī par to mūs nosoda, — emocionāli un drosmīgi.

Uzstājās LTF locekļi A. Višņevskis, I. Muzikants, J. Anspoks, J. Brencis. Tās bija runas, kas ilgi paliek atmiņā, bet, kas daudziem, šķiet, arī nepatīk, ko gribas «nosodīt». Taču bez domu plurālisma, bez atklātas sarunas par visu, kas mūs satrauc, vairs nevar. Latvijas Tautas frontes locekļi nostājušies uz vissāpīgāko, visasāko jautājumu konstitucionālā risināšanas ceļu. Un to neslēpj, par to runā.

Šķiet, ka ne visiem patīk mūsu Latvijas karogs — latviešu tautas pašapliecināšanas un pašnoteikšanās simbols.

Visi mēs izejam grūto pārveides pārbaudē. Un vissāpīgāko — mūsu apziņā, mūsu psiholoģijā.

Taču lai kā tas bija, lai arī pats notikums Preiļos bija aizkavējies, lai arī pilsētas dzīvē tik svarīgajā brīdī klāt nebija pilsētas mēra, lai arī neviens ne pilsētas, ne rajona vadības pārstāvis neko nevēlējās teikt savai tautai, lai arī ar kājām stāvējam peļķēs, mūsu skati, mūsu sirdis bija vērstas uz augšu. Un mums dārgā krāsu salikuma karogs leņķi plīvo virs grāmatu nama «Latgale». Svēts un neaizskarams.

S. JOKSTE
J. SILICKA foto

● Cauri pilsētas centram — uz mītiņa vietu...

● Mītiņa laikā pie grāmatu nama «Latgale».

No zemnieku dzimtas

Vienā no republikāniskajiem laikrakstiem izlasīju: ja ir vēl kāda īsta zemnieku dzimta Latgalē, tad tie ir Sērmie Preiļu rajona Galēnos. Šai dzimtai kādas simts atvases visā Latvijā.

Aizsteldzoties tālākajam priekšā, uzreiz skaidrības labad piebūvēšu: šo atvašu ir daudz vairāk, ap divi simti. To man apskaidroja viens no Sērmjiem — Jāzeps, kas ar ģimeni dzīvo M. Gorkija kolhozā Gribolvā, tas pats, kuru laikraksts pieminēja kā Sērmu no Galēniem.

Sērmu dzimtas aizsākumi meklējami tagadējā Kirova kolhoza Pastaru sādžā. Te gadsimta sākumā dzīvoja ģimene, kurā bija seši brāļi, viens no tiem Jāzeps Sērmā tēvs Kazimīrs. Ģimene kupla, taču zeme knapa. Bet visiem vajag iztikēt. Kas toreiz bija cilvēks bez zemes? Un Sērmie pie tā nolēma tikt par katru cenu. Kalpoja pie llesaimniekiem, sūri krāja naudu, atteicās no visa, lai tikai būtu savs kaktiņš, savs stūrītis zemes. Tas nekas, ka uz visiem brāļiem bija tikai viens goda uzvalks, tas nekas, ka pusdienās zilgana, šķidra piena putra, sapnis viens — zeme. Daliņa Polkorona muizū. Viens no brāļiem Sērmjiem te iepirka zemes gabalu un sāka veidot jaunsaimniecību. Trīs pārējie brāļi zemi iepirka citur. Arī tālāk, pat Varakļānu pagastā.

Kazimīrs Sērmis, raksta sākumā pieminētā Jāzeps tēvs, zemi iepirka Gribolvā. Bija 1939. gads. Sejiens muļžas īpašnieks, pēc tautības vācietis brauca prom uz Vāciju un savu īpašumu steigā pārdeva. Daļa zemes krita Kazimīram Sērmjam.

Sava zeme! Sapnis bija piepildījies. Ģimene — seši bērni. Būs strādātāji, zemes kopēji.

Svītru visam pārvilka četrdesmitie un piecdesmitie gadi. Tas bija laiks, kad turīgākam zemniekam, lai arī viņš šo turību bija iemantojis, strādādams no agrā rīta līdz vēlam vakaram, panācis tikai ar savu darbu, piekāra kulaķa birku, saimniecību aplika ar neiedomājami lielām nodokļiem, vēlāk zemi atņēma, tās īpašniekus masveidīgi apvienoja kolhozos, kur par darbu nemaksāja gandrīz neko. Zemnieki sāka nikuļot un iznikt. Pameta savas sētas un devās uz pilsētām, kur dzīves apstākļi bija labāki.

Kuplā Sērmu dzimta izklīda pa visu Latviju. Varakļānu pusēs Sērmie uz dzīvi apmetās vairāk Rīgā un tās apkārtnē, tie, kas dzīvoja Stabulnieku un Galēnu pusē, tiesa, tuvāk. Bet ģi-

menes pavards vienaiga bija izjaukts.

Nebija maz šo pēckara paaudzes Sērmu dzimtas pārstāvju. «Mēs pavisam esam 42 brālēni un māsiņas,» teica Jāzeps Sērmis. Un citi — tālāki radi?

Mēģinājām noskaidrot, cik no šiem brālēniem un māsiņām palikuši dzimtajā pusē. Vispirms Jāzeps Sērmis. Viņš, neskatoties uz visām dzīves grūtībām un likstām, izturējās, palicis tēva mājās Gribolvā. Dzīvo te ar sievu un trim bērniem. Vecākā Jāzeps māsa Zinaida Saimniece dzīvo Kirova kolhozā, otrā māsa — Veronika Meikulāne ir skolotāja Sīlukalnā. Pārējās divas māsas ir projām.

Kirova kolhozā Sērmu dzimtu turpina divi Jāzeps brālēni — Antons Sērmis ir fermu mehāniks, Kazimīrs Sērmis — soferis. Dzeržinska kolhozā dzīvo divas māsiņas — Natālija Suneņa un Vera Ūgaine. Viena māsiņa ir kolhozā «Sarkanā ausma» — Zinaida Puncule.

Tas ir viss. Nav daudz no kuplā brālēņu un māsiņu skaita. Jaunāko Sērmu paaudzi skaita piecos desmitos. Kupls bērnu pulciņš ir katrā ģimenē. Dzimtas tradīcijas tiek turpinātas.

«Nav tādas sestdienas un svētdienas, kad pie mums, Gribolvā nerastos kāds no radļiem,» stāsta Jāzeps Sērmis. «Bet ja ir lielāki svētki, sabrauc ap 200 cemiņu. Ne tikai istabas kļūst par šauru, bet arī pagalmā.»

Ja šie 200 Sērmu dzimtas pārstāvju apstākļi spiesti nebūtu aizklīduši pasaulē, ja viņi dzīvotu un strādātu Stabulnieku un Galēnu pusē, var droši teikt — citāda dzīve te būtu, nevajadzētu raizēties par darba roku trūkumu. Visi Sērmie ir darbu mīļi, strādīgi. No laika gala.

Zemnieku dzimta. Bet bijusi. Sīksti turējusies pie zemes, bet to zaudējusi. Jāzeps Sērmis, kas Galēnos palicis no lielās Sērmu zemes arāju dzimtas, nolēmis pie zemes turēties stingri. Viņš pieprasīja no kolhoza tēva viensētu, grib saimniekot patstāvīgi: art. sēt, plaut, turēt lopus. Izveidot saimniecību, kur varētu dzīvot un strādāt bērnu bērni.

Nedrīkst Latvijā pazust zemnieka profesiju. Jaunajā paaudzē jāatjauno darba tikums. Zemes kopēja tikums. J. GURGONS

Saja attēla Apollinārija Bramane redzama ikdienā — starp bērniem. Zīnkārīgiem, priekšzīmīgiem un ne ļoti, kustīgiem, trokšņainiem, nepacietīgiem, naiviem... Dažādiem. Un tā — kopš 1961. gada, bet Preiļu 2. vidusskolā viņa strādā kopš 1969. gada. Jaunie matemātiķi ātri saskatīs, cik tad gadus Apollinārija Bramane māca matematiku.

Kopš 1977. gada viņa ir direktora vietniece mācību un audzināšanas darbā. Bet tas nozīmē, ka ne tikai jāmaca savs priekšmets, bet arī jāstrādā ar skolotāju kolektīvu, ar jaunajiem pedagogiem, vecākiem. Apollinārija Bramane ir aktīva pedagogisko lasījumu un konferenču organizatore darba kolektīvos. Viņas vadībā

darbojas pulciņš «Mācīties mācīties». Un... Vai tad visu var uzskaitīt, kas katru dienu jādara skolotājam? Kolektīvā Apollināriju Bramani ciena par viņas principālītāti, nopietno attieksmi pret darbu, leģitīvu, atsaucību, par tīkšanos pēc jaunā. Skolēnu acīs viņa ir cilvēks, kurš zina visu. Jo jebkuru sarežģītu materiālu viņa var iz-

skaidrot tā, ka tas likties vienkāršs. Var palīdzēt atrisināt jebkuru uzdevumu, izšķirt klasē konfliktu. Ja no bērniem kāds saka: «Apollinārija Fjodorovna teica...», tad tas nozīmē, ka jādara tieši tā, kā viņa lika.

L. ZILES teksts, J. ZANDES foto

Jūs rakstījāt redakcijai

Un tomēr taisnība ir pasažieriem

Veronika Tellāne no kolhoza «Sīlukalns» un daži viņas novadnieki rakstīja redakcijai par nekārtībām Preiļu autobusu stacijā. Vēstules norakstu nosūtījām Jēkabpils autobusu parka vadībai. Tagad esam saņēmuši atbildi:

«Kritiskas piezīmes ir pareizas, bet nav norādīti konkrēti fakti, tāpēc sodīt autobusu vadītājus nav iespējams.

20. janvārī vēstuli izskatīja Preiļu filiāles autobusu vadītāju sapulcē. Viņi atzina kritiku par pareizu un nolēma, ka nedrīkst pieļaut pasažieru patvaļīgu iesēšanas autobusos un autobusu atiešanu no nepareizām pieturām. Vecākajam kontrollerim uzdot pastiprināt kontroli par

pasažieru pārvadāšanas noteikumu ievērošanu.»

No Jēkabpils autobusu parka pienākusi vēl viena atbilde uz sūdzību:

«Fakti, kas norādīti Trifonovas sūdzībā, apspriesti autobusu vadītāju sapulcē. Sofera rīcība, kurš 15. janvārī vadīja maršruta Preiļi — Krāce autobusu, atzīta par nepareizu. Viņam vajadzēja nodrošināt pasažieru iekāpšanu un izkāpšanu jebkurā pieturā, kas ir apzīmēta ar attiecīgu cēlazīmi.

Vienlaikus Jēkabpils autobusu parks uzskata par nepieciešamu paskaidrot, ka piepilsētu maršrutu autobusi, kam maršruta rādītāja mala ir nokrāsota dzeltenā

krāsā, tiek apstādināti autobusu pieturās ar sarkanās, baltas vai dzeltenas krāsas norādēm; starp-pilsētu maršrutu autobusus, kam maršruta rādītāja mala ir baltā krāsā, apstādina autobusu pieturās ar baltas un sarkanās krāsas norādēm. Sarkanās krāsas norādes ir starppublikānisko maršrutu autobusu pieturās.

Par autobusu pieturu pie Preiļu remonta un celtniecības pārvaldes sapulcē nolēma, ka tā tur ir nepieciešama. Autobusu parka administrācija lūdz 24. ceļu remontu un būvniecības pārvaldi iekārtot pie remonta un celtniecības pārvaldes uz Preiļu — Līvānu ceļa autobusu pieturu starp-pilsētu maršrutu autobusu pieturās.

Manā skatījumā

RAJONA laikraksta slejās pēdējā laikā bieži lasām par latviešu tautas sāpēm un ciešanām, par tās tagadni un pagātņi. Jā, bija Staļins, kura «darbības» rūgtos augļus mēs baudām līdz pat šodienai. Bet bija arī cits laiks, kuru aizmirst mēs neesam tiesīgi — tā ir Latvijas krievu tautības pamatiedzīvotāju sāpe, par ko retāk rakstām un atceramies. Tas mūs sarūgtina.

—Sodlēm gribu pastāstīt par to, ko ir izcietusi mana ģimene. Esmu pārliecināta, ka neesam vienīgā.

Buržuāziskās Latvijas gados mums, tāpat kā latviešiem, bija sava zeme, tomēr jutāmies lero-bežoti savās tiesībās. Nebija krievu skolu, sevišķi Līvānu pagastā, kur pat nenotika krievu valodas stundas. Tomēr ar kaimiņiem latviešiem dzīvojam mierā un satiecībā.

Atceros arī 1940. gadu, kad Latvijā atjaunoja padomju varu. Paši redzējām, kā Līvānos notika darbalažu demonstrācijas, kā latvieši un krievi gāja piecu pie pleca zem sarkanā karoga. Mūsu Degļusalas sādžā lielas pārmaiņas nebija jūtamas — nekādu uztraukumu, represiju. Vienīgais — mūsu mājā iekārtoja Sarkanā stūrīti. Te vakaros pulcējās jaunatne — latvieši un krievi, dziedāja dziesmas, lasīja laikrakstus.

Ļoti strauji viss izmainījās jau pēc gada, kad Latviju oku-

pēja vācu fašistiskie lebrucēji. Mans vecākais brālis un tēvocis kopā ar sarkanarmiešiem atkāpās uz austrumiem. Nolēmām evakuēties arī mēs, bet tikām tikai līdz Maltai, jo tālāk ceļš bija nogriezts, un mēs bijām

dzi līvānieši ar satraukumu atceras ebreju grautņus. So drausmīgo neclivēcīgo akciju vadītāji bija vietējie policisti, nevienam vācietim mēs neredzējām. Nāvēi nolemtos grupās dzina uz Grīvas mežu, Steķu silu. Personīgi man

ieteica pacelt sarkanbaltsarkano karogu Grīvas mežā. Tad ziniet, mēs, notikumam aculiecinieki, anonimas vēstules nerakstīsim. Būtu zaimojoši spekulēt ar cilvēku nelaimēm, kas tajā laikā piemeklēja daudzas ģimenes.

astotņus gadus vecais brālis. Paņēma pirkstu nospiedumus kā noziedzniekiem, reģistrēja kur pienākas, sakrāva netīros lopu vagonos un veda līdz pat Kauņai. Lai cik dīvaini tas nebūtu, bet vāciešu apsardze, kas nomainīja vietējo, izturējās pret mums daudz maz ciešamī — ledalija kļaiņu maizes. Bet tos varēja saņemt, jo reiham bija vajadzīgs vesels darbaspēks. Bet dzimtene mūs atstāja.

Izgājuši cauri visām elles mokām Vācijā, mēs nebijām pārliecināti, vai paliksim dzīvi mājās jau pēc uzvaras. Mežos trakvoja bandas no bijušajiem aizsargiem. Atkal sākās «karš». Aizveda uz mežu mūsu kaimiņu vecīti G. Volkovu. Līdz šim par viņu nekas nav zināms. Drīzumā mūsu ģimene atgriezās Līvānos.

Tāds ir stāsts par to laiku notikumiem. Atvainojiet, ka sasteidzu (ļoti uztraucos), jo līdz šim brīdim sēp sirds. Mans novēlējums: rast iespēju iemūžināt atmiņā ne tikai staļinisma, bet arī fašisma un bandītisma upurus. Mums dzīvajiem jābūt godīgiem mirušo priekšā. Gan to, kuri uz mūžīgiem laikiem palika Gulagā, gan to, kuru kapa vieta ir Steķu silā.

N. OVSIJANĶIKOVA Līvānos

Saprotiet arī mūsu sāpi...

spiesti doties atpakaļ uz mājām. Skats pavērās drausmīgs: māja izlaupta, logu stikli izsisti. Kaimiņi acumirkli atdalījās no mums, bet viens otrs nomainīja zemnieka drēbes pret aizsarga formu. Tēvs mājās neatgriezās, bet palika pie radniekiem Rudzētos. Uz turieni pārcēlāmies arī mēs, jo nebija kur dzīvot un par ko dzīvot.

Bet tad sākās... Aizsargi ielauzās mājās, sīta pieaugušos, nepažēloja arī bērnus. Atceros, kā policists izrāva no tantes rokām trīs mēnešus vecu mazuli, nometa zemē un ar gumijas nūju turpināja slānīt bērna māti mazula raudu pavadījumā. Vēlāk uzzinājām, ka tāds liktenis piemeklēja arī kaimiņu sādžās — Brisļus, Mālkalnus, Medņevku.

Tēvu saņēma netālu no mājām, nežēlīgi piekāva, izsīta zobus un apsardzes pavadībā aizsūtīja uz Līvāniem.

Līdz šodienai mani vienau-

šis drausmīgais skats neizgalst no atmiņas: rati ar ebreju bērniem un tajos ielūgti ebreji tēvi. Šī drausmīgā procesija virzījās uz Steķu silu...

Bet mūsu tēvs vēl atradās Līvānu policijā. Pārtraukumos starp kapu rakšanu ebrejiem viņu sīta. Mātel izdevās ar tēvu satikties. Viņš raudāja un stāstīja: kapu bedrēs metot pusdzīvus cilvēkus, apberot ar zemi un vēl ilgi zeme kustoties un skanot vārdi. Policisti nebija ieinteresēti atstāt dzīvus lieciniekus. Tūkstoš nelaimīgo liktenis piemeklēja arī manu tēvu — viņu nošāva un apraka ebreju kapā. Tāpat arī citus Līvānu un pagasta iedzīvotājus — M. Grigorjevu, P. Ivanovu, P. Romanovu, brāļus Leonovus.

Pārtraukšu atmiņu stāstījumu, lai pateiktu, lūk, ko. Izlasīju laikrakstā LTF līdera J. Brenča rakstu, kurš atgādina par anonīmo vēstuli, kurā «staļinieši»

Mēs nenosodām visu latviešu tautu. Sīs zvēriņas paveica atsevišķi cilvēki (lai gan — kas nu tie par cilvēkiem — vilkači).

Kopš 1941. gada rudens Līvānos bija padomju karaģūstekņu nometne. Tie bija ēnas nevis cilvēki. Gūstekņus baroja ar biešu lakstiem un atkritumiem. Daudzi līvānieši, riskēdami ar savu dzīvību, mēģināja viņus padēdināt. Ne viens vien no šiem nelaimīgajiem tika novārdzināts un paglabāts kūdras purvos. Cits atrada sev vietu brāļu kapos pilsētas parkā, uz kurieni viņus veda uz nošaušanu. Nebūtu slikti, ja par šo drausmīgo vietu nāvētos kara komisariāta darbinieki, novadpētnieki. Vai vārdi «Neviens nav aizmirsts» jau zaudējuši savu jēgu?

1942. gadā mūs ar māti arestēja, lai aizvestu uz Vāciju. Mājās palika mazākie — trīs un trīspadsmit gadus vecas māsas,

ES UN MANS LAIKS

„Pie mums strādā visi kopā“

Starp citu, vai daudzu uzņēmumu un saimniecību Goda plāksnēs redzamas jauniešu fotogrāfijas? Dažviet ir, dažviet nav — atbilstoši nopelniem, uzvarām, sasniegumiem... Bet tie savukārt nāk līdz ar pieredzi un gadiem.

Tāpēc laikam ne vienam vien ir patīkams pārsteigums rajona Goda plāksnē redzēt Renātes Staškevičas — Aglonas vidusskolas 10. klases skolnieces — fotogrāfiju.

Nu jau otro gadu Renātei bez mājasdarbiem, kontroldarbiem, liecībām un citām vidusskolēnu rūpēm klāt nākušas arī rūpes par pasākumiem, darba plāniem, biedra naudām, sapulcēm...

Viņa ir sekretāre pirmorganizācijā, kurā ir 34 komjaunieši — viņas skolas un klases biedri. Taču nelielās vidusskolēnu komjauniešu pirmorganizācijas darbā ir arī pa kādam «knīfam». Lūk, ko man pastāstīja.

Renāte:

— Kopš pagājušā gada oktobra mūsu skolā nepastāv tā sauktā skolēnu komiteja. Varbūt tai ir nozīme lielākās skolās, taču mūsējā nebija jēgas dalīties divās — skolēnu un komjaunatnes — komitejās. Turklāt tik daudzos virzienos to darbība sakrīt, ka nolēmām apvienoties. Tā mums tagad ir tikai komjaunatnes komiteja, ir deviņi sektori, komisijas. Kaut gan domāju, ka vairāku sektoru pastāvēšana ir visai formāla. Tie ir novecojuši. Vajadzētu atstāt tikai tos, kuri patiešām skolā nepieciešami un aktīvi darbojas.

Man diezgan daudz sanāk noņemties ar papiem, taču pa lielāku daļu tie ir gluži lieki. Kam gan vajadzīgi šie precīzie darba plāni, protokoli, arī — sapulces, tad, kad tās iepilnā, nevis patiešām nepieciešamas?

Kurus sektorus visvairāk jūt skolā? Pēdējo gadu laikā jūtam uzlabojies kultūras sektora darbs. Interesanti ir pašiem. Notiek arī pasākumi kopā ar 58. arodvidusskolas, internātskolas, Riebiņu vidusskolas, Līvānu 1. vidusskolas komjauniešiem. Aktīvi rit sporta dzīve. Katru mēnesi skolā notiek sporta dienas, sacensības starp klasēm. Ir stends, kurā apkopojam šo sacensību rezultātus. Mācību gada beigās uzvarētāju klase dosies bezmaksas ekskursijā. 28. februārī iesim pārgājienā, kura laikā apmeklēsim novada kara veterānus.

Operatīvi un interesanti šogad visus notikumus ataino preses sektors. Strādā disciplīnas komisija. Mācību komisijas nopelns ir tas, ka sarosījušies mājasdarbu nepildītāji. Jo reizi nedēļā komisija rīko mājasdarbu pārbaudi. Nu jā, vecākajās klasēs ar to īpaši neiebildēsi, taču mazajiem — noder. Turklāt neviens jau negrib savai klasei sacensībā speciāli «iezāgēt».

Vispār ir kļuvis interesantāk. Jūtam, ka mums uzticas.

Skolotāja L. Koņečnija:

— Mūsu vidusskolēni, komjaunieši ir kļuvuši jūtami patstāvīgāki. Kaut vai — organizējot pasākumus, priekšnesumus, dekorējot zāli. It kā — kas tur liels? Bet toties ar pašu spēkiem un padomu.

Arī skolotāji komjaunieši labprāt iesaistās pasākumos. Noorganizējuši skolotāju vokāli instrumentālo ansambli.

Skolotāja I. Kotāne:

— Esam astoņpadsmit skolotāji komjaunieši un skaitāmie pie padomju saimniecības «Aglona» komjaunatnes organizācijās. Nekāda īpaša sadarbība jau nesana. Uz sapulcēm aizņem, tas arī viss. Noskaņojums tāds, ka ne

vairs pie sovhoza komjauniešiem palikt, ne savu pirmorganizāciju veidot. Esam izdomājuši, ka labi būtu apvienoties ar skolēnu komjaunatnes organizāciju. Domāju, tā būtu gan vieglāk, gan interesantāk un arī lietderīgāk. Kā nekā — viens kolektīvs esam. Un lai komjauniešu sekretārs ir kopīgs — Renāte.

Arpusklases un ārpusklases darba organizators, skolotājs F. Pušņakovs:

— Mūsu mērķis — maksimāla skolēnu patstāvība un pašpārvalde. Līdz tam vēl tālu, bet meklējam savu ceļu.

Protams, ir vēl liela pasivitāte, negribēšana. Bērni nav pieraduši, taču viņi jārādina pašiem iet, darīt, meklēt. Jo tikai tam ir jēga, kas pašu izdarīts, un arī vēlāk dzīvē ir vieglāk. Vislielākās cerības ir uz tiem, kas tagad 5. — 6. klasēs. Lai viņiem šī aktīvās dzīves nepieciešamība kļūst par ieradumu.

Kopumā, tiešām pēdējā laikā skolā radusies it kā atmoda, veselīga sacensība, interese. Sadarbība ar ciema kultūras namu, tagad — arī ar mūzikas skolu. Katru vakaru noslogota sporta zāle. Vecāko klašu skolēni trenē jaunākos. Vasarā vidusskolēnu brigādes bez skolotāju uzraudzības strādāja saimniecībā. Paši pleskatīja arī mazākos skolēnus. Paši nopelnīto naudu dalīja...

Tā par savas skolas komjauniešu dzīvi stāstīja paši skolas ļaudis. Taču visvairāk iespaidā atmiņā un arī visbūtiskākie šķita vārdi: «...es nevaru pateikt, kā darbojas komjaunatnes organizācija. Pie mums strādā visi kopā».

S. JOKSTE

● ATTEĻA: Renāte Staškeviča.

J. SILICKA foto

LLKJS RAJONA KOMITEJAS VIII PLENUMA PIENĒMTIE

„Komjaunatnes rajona organizācijas galvenie darbības virzieni“

Komjaunatnes Preiļu rajona organizācija savā darbībā vadās uz tiesiskas socialistiskas valsts izveidošanu, iedzīvotāju dzīves līmeņa paaugstināšanu, sekmē jauniešu radošās aktivitātes un politiskās kultūras veidošanos.

Rajona komjaunatnes organizācija atbalsta savu biedru iniciatīvu, kuras mērķis ir republikas ekonomiskās patstāvības nodrošināšana un tautas labklājības celšana. Iestājas par lauksaimniecības prioritāti pašreizējā lauksaimniecības attīstības posmā.

Galvenie virzieni:

1. Turpināt realizēt XXIII Preiļu rajona komjaunatnes konferencē pieņemtos lēmumus.

2. Veicināt jauniešu aktivitāti un iniciatīvu, tālāk attīstīt un nostiprināt jauniešu kultūras līmeni, veicināt rajona sabiedriski politiskās dzīves, sabiedrības atjaunotnes un demokratizācijas procesus.

3. Panākt, lai demokratizācijas procesā tiktu nodrošināta vārdu un darbu saskaņa, lai vienīgā metode jaunā cilvēka pasaules uzskatu veidošanā būtu dzīves patiesība, argumentēti pierādījumi.

4. Īpašu uzmanību veltīt komjaunatnes jaunajai maiņai — bērnu organizācijām.

5. Aicināt visus jauniešus iepazīties ar Latvijas vēsturi, ģeogrāfiju, kultūras vēsturi.

6. Rosināt skaidri apzināties fiziskās kultūras un sporta lomu tautas fiziskā rūdiņuma un veselības nostiprināšanā. Veikt praktiskus pasākumus sporta un fiziskās kultūras materiālās bāzes nostiprināšanai rajonā.

7. Atbalstīt Lauksaimnieku savienības izveidošanu, aicināt visus rajona jauniešus aktīvi iesaistīties tās izveidē, mērķu un uzdevumu nosprašanās Lauksaimnieku savienības darbībai.

8. Vērsties pret nekvalitatīvu, cilvēku veselībai kaitīgu pārtikas produktu sagatavošanu un aicināt lauku komjauniešus iesaistīties pārtikas produktu ražošanas un saglabāšanas kontrolē.

9. Iestāties par jauno ģimeņu dzīves apstākļu uzlabošanu (katrai jaunajai ģimenei nepieciešams atsevišķs dzīvoklis, kā arī dzīves-apstākļu uzlabošana sakarā ar ģimenes pieaugumu).

10. LLKJS Preiļu rajona organizācija aicina saimniecību un organizāciju vadītājus tuvākajā laikā radīt nepieciešamos materiālos nosacījumus, lai jaunās mātes pēc vēlēšanās varētu audzināt bērnus mājās līdz 3 gadu vecumam (darba algu saglabājot pilnā apmērā).

Kārtējie uzdevumi

□ Atklāt un noskaidrot ekoloģisko normu pārkāpumus rajona uzņēmumos un saimniecībās. Materiālus publicēt rajona laikrakstā «Leņina Karogs».

□ Ienākušo priekšlikumu apkopošanai no pirmorganizācijām un to iesniegšanai Latvijas Lauksaimnieku savienības rajona nodaļas dibināšanas sapulcei, pie LLKJS rajona komitejas izveidot darba grupu, tās vadīšanu uzticot komjaunatnes komitejas organizatoriskā darba nodaļai.

□ Komjaunatnes pirmorganizācijām iesaistīties «Daugavas» programmas realizēšanā, sadarboties ar Latgales kultūras biedrību.

□ Komjaunatnes komitejai, balstoties uz komjaunatnes organizāciju ieteikumiem, noteikt gada labāko jauniešu pašdarbības kolektīvu rajonā.

□ Komjaunatnes pirmorganizācijām aktīvi piedalīties tautas svētku un tradīciju atjaunošanā.

□ Komjaunatnes rajona komitejai katru gadu organizēt rajonā jaunatnes svētkus.

□ Komjaunatnes rajona komitejai pie komitejas izveidot jauniešu pašfinansēšanās centru.

□ Naudas līdzekļus, ko komjaunieši nopelna sestdienas talkās utt., simtprocentīgi atgriezt atpakaļ komjaunatnes pirmorganizācijās.

DAUDZSKALDNIS

18. februārī Rīgā notika skolēnu komjauniešu republikāniskā konference. Tajā piedalījās arī mūsu rajona vidusskolu komjaunatnes pirmorganizāciju sekretāri.

Konferencē tika pieņemts skolu un arodskolu komjaunatnes tālākās darbības programmas projekts, kā arī rezolūcijas par Latvijas LKJS ārkārtējā kongresa un Vissavienības LKJS ārkārtējā kongresa sasaukšanu.

Izveidota mūsu valsts pirmā skolēnu komjauniešu republikāniskā padome, kas sadarboties ar LLKJS Centrālkomitejas skolu nodaļu. Sai padomē ietilpst viens cilvēks no katra rajona.

Mūsu rajonu tajā pārstāvēs Preiļu 1. vidusskolas komjaunatnes pirmorganizācijas sekretārs Jānis Dzenis.

23. februārī arī mūsu rajona četri komjaunieši bija klāt svinīgajā pasākumā, kad Rīgā, Zakušālas televīzijas kompleksā tika pasniegtas Latvijas komjaunatnes prēmijas.

Tā kā arī mūsu rajona jaunieši iesaistījās kandidatūru izvirzīšanā, nenosaucot pārējos laureātus, minēsim, ka mūsu kandidatūrai — Latvijas televīzijas programmai «Labvakari!» — pie-

šķirta 1988. gada LLKJS prēmija.

26. februārī svinīgajā pasākumā «Latvijas komjaunatnei — 70» rajona komjaunatnes organizācijām — socialistiskās sacensības uzvarētājiem tika pasniegti ceļojošie Sarkanie karogi. Aktivākajiem komjauniešiem — Latvijas LKJS Centrālās Komitejas Pateicības raksti.

Pasākuma dalībniekus uzrunāja rajona komjaunatnes darba veterāni P. Romanovs, M. Mihailovs un vēl nesenie komjaunatnes sekretāri V. Kozlovs un V. Vilcāns: sveica Preiļu 1. vidusskolas koris un Preiļu 2. vidusskolas vokālais ansamblis.

Pēc svinīgā pasākuma rajona kultūras namā notika svētku bal-

● Preiļu gerbonis

Par mūsu pilsētu gerboniem

Ar Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija 1988. gada 17. novembra lēmumu ir izveidota heraldikas komisija, kura uzsākusī darbu un jau izskata dažu rajonu un pilsētu izpildkomiteju priekšlikumus atjaunot pilsētu vēsturiskos gerbonus. Saskaņā ar šo lēmumu arī mūsu rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejai jāizsaka savs viedoklis un līdz 1989. gada 1. aprīlim heraldikas komisijai jāiesniedz izpildkomitejas lēmums un gerboņu apraksts. Gadījumā, ja izpildkomiteja uzskata, ka vēsturiskajā gerbonī būtu jāizdara izmaiņas, jāiesniedz arī izziņa par šīm izmaiņām, motivējot tās no simboliskā un kultūrvēsturiskā viedokļa.

Rajona Tautas deputātu padomes izpildkomiteja uzskata, ka tā nevar vienpusīgi pieņemt lēmumu par Preiļu un Līvānu pilsētu vēsturiskajiem gerboniem. Tāpēc tā aicina visus rajona iedzīvotājus izteikt savas domas un priekšlikumus. Jūsu priekšlikumus rajona izpildkomiteja gaidīs līdz 1989. gada 20. martam. Vēstules varat adresēt arī laikraksta «Leņina Karogs» redakcijai.

Lai dotu ievirzi šī jautājuma vispusīgai apspriešanai, šodien publicējam Preiļu un Līvānu pilsētu vēsturisko gerboņu attēlus. Kādas ir jūsu domas: atstāt šos gerbonus nemainītā veidā, kaut ko mainīt vai arī veidot pilnīgi jaunus gerbonus. Tātad — gan rajona izpildkomiteja, gan laikraksta redakcija gaida jūsu vēstules ar ierosinājumiem.

● Līvānu gerbonis

PRECĪZEJUMS

Mūsu laikraksta 23. februāra numurā bija ievietota preiļieša A. Ceirāna vēstule «Val šoreiz jāuztraucas?». Gatavojot šo materiālu publicēšanai, mēs esam pieļāvuši neprecizitāti, proti — honorāru autors bija lūdzis pārskatīt nevis Tautas frontei, kā norādīts avīzē, bet gan Latvijas Zēlsirdības fondam. Redakcija šo autora lūgumu izpildīs.

Redaktors P. PIZELIS

Sludinājumi

DAUGAVPILS CEĻOJUMU UN EKSKURSIJU BIROJS

piedāvā ceļazīmes uz šādiem maršrutiem:

CEĻOJUMIEM AR VILCIENU (INDIVIDUĀLAS):

Eipatorija (ar ūdensārstēšanu) — no 8. līdz 24. aprīlim (dzīvošana pansionātā vai viesnīcā pa 2 — 4 cilvēki, ēdināšana pansionātā, ekskursijas uz Sevastopoli, Aluštu, Feodosiju, Bahčisaraju un pa Eipatoriju. Desmit vannas: jūras, pērļu, ogļskābes, skuju, joda-broma un ārstnieciskās peldes baseinā). Cena — 206 rbļ.

Odesa — no 9. līdz 21. jūnijam, no 29. augusta līdz 10. septembrim (dzīvošana kempingā «Karolino» Dņestras līmaņa krastā Zatokas ciemā pa 2 cilvēki, ēdināšana kempinga ēdnīcā, ekskursijas pa Odesu). Cena — 144 rbļ.

Sevastopole — no 22. maija līdz 6. jūnijam, no 26. jūnija līdz 11. jūlijam, no 24. augusta līdz 11. septembrim (dzīvošana privātsektorā pa 3 — 4 cilvēki, ēdināšana kafējnīcā, pašapkalpošanās ēdnīcās, ekskursija pa Jaltu, Bahčisaraju un pa Sevastopoli). Cena 188 rbļ.

Feodosija — no 9. līdz 28. jūnijam (dzīvošana privātsektorā pa 2 — 4 cilvēki, ēdināšana kafējnīcā, pašapkalpošanās ēdnīcās).

Novaja Kahovka — no 19. jūlija līdz 2. augustam (dzīvošana tūristu kompleksā pa 2 cilvēki, ēdināšana kafējnīcā, ekskursijas pa Nikolajevu, Askanija Novu, uz Kahovkas HES). Cena — 166 rbļ.

Leņingrada — no 6. līdz 17. jūlijam (dzīvošana kempingā «Repino» Somu jūras līča krastā, ēdināšana kempinga ēdnīcā vai Leņingradā, ekskursijas pa pilsētu, uz Viborgu un Narvu). Cena — 185 rbļ.

Rostova pie Donas — Volgograda — no 29. jūnija līdz 12. jūlijam (5 dienas Rostovā, dzīvošana viesnīcā pa 2—4 cilvēki, ēdināšana pašapkalpošanās ēdnīcās, ekskursijas pa Rostovu, uz Azovu, Taganrogu, Novočerkasku un 5 dienas ar tvaikoni līdz Volgogradai un atpakaļ (divvietīgās kajītēs). Cena — 200 rbļ.

Eipatorija — no 25. augusta līdz 9. septembrim (dzīvošana privātsektorā pa 2—3 cilvēki, ēdināšana pašapkalpošanās kafējnīcā, ekskursija pa Eipatoriju, brauciens pa jūru uz Sevastopoli). Cena — 205 rbļ.

INDIVIDUĀLAS CEĻAZĪMES CEĻOJUMIEM AR LIDMASĪNU

Taškenta — Samarkanda — Buhāra — Urgenča — Leņinabada — no 26. septembra līdz 11. oktobrim (5 dienas Taškentā, 5 — tūristu vilciens, 5 — tūristu kompleks «Cimgana»). Cena — 395 rbļ.

Pjatigorska (tūristu kompleks «Ozjornij») — no 1. līdz 10. jūlijam. Cena — 248 rbļ.

Teberda (pansionāts, var iziet ārstēšanās kursu) — no 13. līdz 24. jūnijam. Cena — 295 rbļ.

Soči — no 23. maija līdz 2. jūnijam, no 17. līdz 27. septembrim (dzīvošana privātsektorā). Cena — 249 rbļ.

Melītopole (viesnīcā) — no 1. līdz 10. augustam. Cena — 231 rbļ.

Ordžonikidze — Vhinvali — Tbilisi — Kazbegi — no 16. līdz 28. jūlijam. Cena — 320 rbļ.

Sevana (viesnīcā) — no 15. līdz 30. augustam. Cena — 322 rbļ.

Kišineva — no 19. augusta līdz 3. septembrim. Cena — 280 rbļ.

Tiraspole (privātsektors) — no 16. līdz 30. jūnijam, no 1. līdz 15. augustam. Cena — 270 rbļ. Bērniem no 5 līdz 12 gadiem ceļazīmes cena 249 rbļ.

Taganroga (viesnīcā) — no 12. līdz 26. jūnijam. Cena — 296 rbļ.

AR AUTOBUSU (GRUPĀM):

Novgoroda — no 17. līdz 20. martam (30 cilvēkiem).

Pinska — Bresta — no 10. līdz 13. aprīlim (30 cilvēkiem), no 21. līdz 24. aprīlim (30 cilvēkiem).

Puškina Kalni — no 25. līdz 26. martam (30 cilvēkiem).

Maskava — Gagarina — Narofominska — no 27. aprīļa līdz 2. maijam (30 cilvēkiem).

Bresta — Belovežas gārša — no 14. līdz 17. aprīlim (30 cilvēkiem).

Leņingrada — no 1. līdz 5. maijam (30 cilvēkiem).

Šauļi — no 6. līdz 8. maijam (30 cilvēkiem).

Volkoviska — Grodņa — Druskininki — no 7. līdz 9. maijam (30 cilvēkiem).

Ceļazīmes var iegādāties Daugavpilī, 228400, 5. Augusta ielā 25. Tālruni: ceļojumiem ar lidmašīnu un autobusu — 26206, ceļojumiem ar vilcienu — 26503.

SAGĀDES UN RAZOŠANAS APVIENTIBA

1989. gada martā saskaņā ar minēto grafiku organizē izbraukumus makulatūras un lupatu savākšanā (uz vietas tiks organizēta metāla vāciņu un tapešu pretpārdošana):

Gailīšos — 9. martā no plkst. 10.00 līdz 12.30.

Antoniškos (pie veikala) — 9. martā no plkst. 13.00 līdz 14.00.

Riebiņos (pie veikala) — 13. martā no plkst. 11.00 līdz 12.30.

Riebiņos (pie zirgautzētavas) — 13. martā no plkst. 12.40 līdz 13.30.

Riebiņos (pie skolas) — 13. martā no plkst. 14.00 līdz 15.00.

Rudzētu vidusskolā — 17. martā no plkst. 10.00 līdz 12.00.

Priekuļu astoņgadīgajā skolā — 17. martā no plkst. 13.00 līdz 14.00.

Sīlukalnā (pie veikala) — 23. martā no plkst. 10.00 līdz 11.30.

Brokos (pie veikala) — 23. martā no plkst. 12.00 līdz 13.00.

Zilēs (pie veikala) — 23. martā no plkst. 13.30 līdz 14.30.

Preiļos

Pie siera rūpnīcas — 4. martā no plkst. 10.00 līdz 12.00.

Orlova ielā (pie veikala) — 4. martā no plkst. 12.30 līdz 13.30.

Kooperatīva ielā (pie arodskolas) — 4. martā no plkst. 14.00 līdz 15.00.

Ličos (pie ciema padomes) — 4. martā no plkst. 15.30 līdz 16.30.

Laukumā pie SCO kantora — 18. martā no plkst. 10.00 līdz 11.00.

Košukova ielā — 18. martā no plkst. 11.30 līdz 12.30.

Rēzeknes ielā (pie bibliotēkas) — 18. martā no plkst. 13.00 līdz 14.00.

Viļānu ielā — 18. martā no plkst. 14.30 līdz 15.30.

PREIĻU RAJONA IEDZĪVOTĀJU ZINĀSANAI

Katra mēneša otrajā un pēdējā trešdienā no plkst. 10.00 Jēkabpils patērētāju biedrība organizē vieglo automašīnu un motociklu pieņemšanu komisijā un pārdošanu, kā arī novērtē automobiļus dāvināšanas, mantojuma, mantas dalīšanas, apmaiņas un citos gadījumos.

Lai pārdotu automobili vai motociklu, līdzī jābūt dzīvesbiedra rakstiskai piekrišanai, kuru ir apstiprinājis notārs, ciema padomes priekšsēdētājs vai kāda cita amatpersona.

Veikals pieņem komisijā vieglās automašīnas un motociklus ar blakusvāģi, kuri reģistrēti Latvijas PSR Iekš lietu ministrijas Valsts autoinspekcijā.

Automašīna ir jānoņem no uzskaites Valsts autoinspekcijā 20 dienas pirms nodošanas veikalā.

Veikals atrodas Jēkabpilī, Zemgales ielā 24.

DAUGAVPILS GAĻAS KOMBINĀTS

martā no iedzīvotājiem pieņems bez ierobežojumiem lopus. Par vienu kilogramu dzīvsvāra maksā:

liellopi — augstākais nobarojums 1 rublis 86 kapeikas, vidējais nobarojums 1 rublis 55 kapeikas, zem vidējā nobarojuma 1 rublis 16 kapeikas;

cūkas — pirmā kategorija 2 rubļi 28 kapeikas, otrā kategorija 2 rubļi 11 kapeikas, trešā kategorija 1 rublis 89 kapeikas, ceturtā kategorija 1 rublis 55 kapeikas;

aitas — augstākais nobarojums 3 rubļi 30 kapeikas, vidējais nobarojums 2 rubļi 75 kapeikas, zem vidējā nobarojuma 2 rubļi 06 kapeikas.

Lopus kombinātā pieņem katru dienu, izņemot piektdienas un sestdienas, no plkst. 9.00 līdz 16.00.

PERKU labu govi. Tālrunis: 55625, zvanīt no plkst. 15.30 līdz 18.00. Prasīt Anitu.

PARDOD māju Līvānos. Rīgas ielā 197. Tālrunis: 41158.

Mūsu laikraksta iepriekšējā numurā ievietotajā sludinājumā par mājas un mantu pārdošanu pareizi jābūt: «Zvanīt: Jēkabpils 32689».

LEŅINA

● MŪSU ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

KAROVS

● REDAKCIJAS TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, sporta, skolu un jaunatnes dzīves nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, fotokorespondents — 22203, korektori, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpilī, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Zvaigzne» (Rīgā, M. Gorkija ielā 105). Viena nos. iespiedloksne, Ofsetiespiedums.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»), Газета Преильского районного комитета КП Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке.

Metiens 14 509 eksemplāri (latviešu valodā — 10 201 eks., krievu valodā — 4 308 eks.).
Indekss 68169.

Pas. 350.